

hi100rky

Vstúpiť do Veľkého príbehu

Mnohí z nás si ani neuvedomujú, že žijeme v jednom **Veľkom príbehu**. Zjavil nám ho Boh a jeho podstatné časti sú zapísané vo Svätom písme. Ako každý príbeh, aj ten Veľký má svojich hrdinov, kriminálnikov, extra lotra – Lucifera, i super hrdinu – Ježiša Krista.

Každý, kto sa narodí, má pozvanie vstúpiť do tohto príbehu, nájsť si v ňom svoje miesto a vykonať to, k čomu ho Boh povolal. A poznať tento príbeh je dôležité, lebo **určuje zmysel života človeka**. Dáva mu informáciu, ako sa v ňom orientovať, čo robiť, kam kráčať, s kým sa spoliť...

Boh „spustil“ aj **saleziánsky príbeh**. Je súčasťou toho Veľkého a začína donom Boscom. Príbeh sa posunul aj na Slovensko. Aj tu majú ľudia pozvanie vstúpiť doň. A to je už osobný príbeh, ktorý si rozhodnutiami realizuje každý sám.

Pozvánka niečo urobiť

Zo spomienok starých slovenských rehoľníkov vieme, že „nábor“ nových členov reholí sa robil rôzne. Udomácnené, starobylé rehole mali kláštory, kde sa dalo prihlásiť priamo. Začínajúce rehole, ktoré mali ešte základne v cudzine, to robili aj tak, že jej členovia prešli krajom, navštívili pána farára a povedali mu, o čo im ide.

Ak ten súhlasil s ponukou rehoľníkov, zvolal ľudí do kostola a rehoľníci im to predostreli. Vysvetlili im: „*Sme z tej a tej rehole. Robíme to a to. Ponúkame to pre vašich synov. Nebojte sa, o mladíkov bude postarané: vychováme z nich dobrých ľudí, možno aj kňazov a rehoľníkov.*“ A dodali: „*O dva týždne sa budeme vracat' a záujemcov pozbierame so sebou.*“ A tak sa aj stalo.

Rodiny si to doma rozobrali. Od materiálnych úvah typu „*o jednu pracovnú silu bude menej, ale aj pri hrnci nás ubudne,*“ prešli aj k duchovným motiváciám. A mnohí chlapci v mladom veku sa vybrali do sveta **v ústrety neznámemu dobrodružstvu**.

Život vyžaduje odvahu

Viete si predstaviť odvahu tých, ktorí sa vydali do neznáma za Božím volaním? Bolo to niečo ako v prípade Abraháma. Ísť medzi neznámych ľudí, bez znalosti cudzieho jazyka, bez prostriedkov, s jedným kabátom a jednými gaťami.

Vykročiť do neznáma s malou dušičkou, ale s veľkou túžbou po duchovnom raste, to si Boh cení. Mať túžbu po novom živote, ktorá pretrhne aj istotu domova, predstavuje silu charakteru, na ktorom sa dá stavať. Nebol čas na plač, „šanca“ išla okolo, bolo ju treba prijať. Lokomotíva zafučala a rodičia nevideli svojich synov i niekoľko rokov.

Zaujímavú spomienku na „duchovný verbunk“ a jeho dozvuky mal **salezián Martin Mazák** (+2006) z Rajeckej Lesnej. Aj on prijal ponuku saleziánov na štúdium v zahraničí. Z Turína ho však predstavení poslali na štúdiá do Alžírsku, ktoré vtedy patrilo Francúzsku.

Keď sa po šiestich rokoch vrátil na Slovensko, rodičia boli nesmierne šťastní. Ihneď skríkli na deti, ktoré sa nachádzali u nich na dvore: „*Deti, choďte domov!*“ Deti poslúchli, rozišli sa, no tri zostali. Martin sa opýtal: „*Mama, a tie prečo nejdú domov?*“ Odpoveď bola pre Martina viac než prekvapujúca: „*Joj, veď oni sú doma, to sú tvoji súrodenci.*“ Za šesť rokov mu pribudli traja súrodenci a on ich spoznal až teraz.

Vojst' do saleziánskeho príbehu

Slovenskí saleziánski „praotcovia“ **don Viliam Vagáč** a **don František Sersen** postupovali pri nábore mladíkov na štúdiá do Talianska podobne. Avšak záujemcov zhromažďovali na vstupný pohovor u františkánov i jezuitov v Trnave alebo aj v Špačinciach u Sersenovcov.

A tu zohrala veľkú **úlohu Františkova mamka**. Zájemcovi podstrčila metlu, vidly, motyku, lopatu, sekeru alebo iný pracovný nástroj. A pritom povedala: „*Prosím ťa, pozametaj mi izbu.*“ Alebo: „*Nešiel by si vykydať hnoj? A už si niekedy dožil kravu? A ty zase narúb dreva. Máte doma brava? A čo vám varí mama? Počul si už niekedy slovo mozol?*“

Sériou takýchto nenápadných príkazov a otázok zistila, ktorý chlapec je pracovitý, kto má aké návyky z rodiny, či je vzdorovitý rebel, vyberačný v jedle, rozmazané decko či má „tuleniu“ chorobu. A potom **synovi múdro poradila**: „*Toho berte, ten vie robiť.*“ Alebo: „*Ten je vyberavý v jedle a padavka, toho pošli domov. Onen šomre na všetko. Tamten je zase veľmi slušný mladík.*“ A tak chlapci prešli cez „dedinské personálne oddelenie“ a mnohí zvládli prvé „výberové sito“.

No saleziáni to nenechali len na mamku. Tiež mali s mladíkmi serióznym vstupným pohovorom a rozhodovali, kto do saleziánskeho príbehu vstúpi. A že záujem bol veľký svedčí aj to, že v lete 1922 sa na štúdiá do Talianska prihlásilo 216 mladíkov. To však bolo nad kapacity ústavu v Perose a prijatí boli „iba“ 40 chalani. Z nich mnohí v saleziánskom príbehu vydržali, ba aj ho posunuli ďalej. Títo boli potom pri zrode a rozvíaní saleziánskeho diela na Slovensku.

Aj ty si vyvolený

Pozvánka vstúpiť do saleziánskeho príbehu zaznela aj pre teba. Že si nespomínaš? Len sa ty dobre zamysli a spomeň si – ako si sa **po prvý raz** stretol s donom Boscom? Kto ti o ňom priniesol správu? Kedy si **prvýkrát** počul o saleziánoch? Kto bol **prvý salezián**, ktorého si stretol? Čím ťa zaujal? Ako si prijal ponuku na spoluprácu pri záchrane mladých? A ako chceš **odovzdať tento príbeh ďalej**?

Roboty je dosť. Lebo Boží príbeh je plný dynamiky a pracovných ponúk. Pri budovaní Božieho kráľovstva **neexistuje nezamestnanosť!** Môžu sa však okolo neho túlať flákači. A vtedy je to pre zodpovedných „na nervy“. :-) No ty k nim istotne nepatíš. Don Bosco nám odkazuje: „*Konajme dobro, kým je čas. Odpočívať budeme v nebi.*“ K tomu niet už čo dodať.